

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. Силистра, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СИЛИСТРА в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Теодора В. Василева

Членове: Добринка С. Стоева
Натали Яс. Жекова

при участието на секретаря Ели Ст. Н.а
като разгледа докладваното от Натали Яс. Жекова Въззивно гражданско дело
№ 20233400500269 по описа за 2023 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 257 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба против Решение № 263 от 16.05.2023 г. по гр.д. № 80/2023 г. по описа на РС-Силистра, с което е разрешено на детето Христомир Я.ов Ч., ЕГН ***** да напуска пределите на Р. България единствено със съгласието на своята майка И. Д. К., ЕГН 86062810752, и без съгласието на своя баща Я. Х. Ч., ЕГН ***** , с туристическа цел или за участие в образователни програми и проекти, учебни и спортни мероприятия и ученически екскурзии, най-много шест пъти годишно, с максимална продължителност на всяко пътуване от две седмици, до страните от Европейския съюз, до страните от Балканския полуостров, Великобритания и Швейцария, за срок до навършване на пълнолетие.

Решението се оспорва като неправилно, необосновано и постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Жалбоподателят – баща на детето, навежда доводи за противоречие на даденото разрешение с интересите на детето, с оглед дългия период на разрешението, интензивното развитие на международните отношения, осъществяването на лични отношения между тях и политическите процеси, протичащи в някои от държавите от Балканския полуостров. Моли окръжния съд да измени обжалваното решение, като даде разрешение на детето Христомир Я.ов Ч., ЕГН ***** да пътува най-много три пъти годишно, с максимална продължителност на всяко пътуване от 10 дни, до страните от Европейския

съюз, Великобритания, Швейцария и страните от Балканския полуостров без Сърбия, Косово, Северна Македония, Босна и Херцеговина, Албания и Турция. Не са представени нови доказателства и не са направени доказателствени искания във връзка с обжалването. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява лично, представлява се от процесуален представител, който поддържа жалбата. По същество сочи, че основните опасения на страната са свързани с продължителността на даденото и разрешение и честотата на пътуванията, доколкото биха могли да попречат на личните отношения с бащата и с оглед динамичното развитие на подробно описаните в жалбата фактори. Моли жалбата да бъде уважена. Представя списък с разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК от страна на ответницата по въззивната жалба – майка на детето, постъпил отговор, с който изразява становище за обоснованост на обжалваното решение. Навежда доводи, че първоинстанционният съд мотивирал обстоятелствено необходимостта от даване на исканото разрешение. Счита за правилни изводите на съда при преценка възраженията на ответника по исковата молба. Посочва, че били изпълнени указанията, дадени в ТР№ 1/03.07.2017 г. по тълк.д. № 1/2016 г., ОСГК на ВКС. Моли въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Не представя нови доказателства и не прави доказателствени искания. Претендира разноски.

В съдебно заседание ответницата по въззивната жалба се явява лично и с процесуален представител, като поддържа подадения отговор. По същество процесуалният представител на въззиваемата сочи, че много от изнесените с жалбата факти вече не са актуални. Намира твърдяната от жалбоподателя опасност за хипотетична, а не реална, което я прави нерелевантна с оглед задължителната съдебна практика. Твърди, че в сайта на Министерство на външните работи ежедневно се актуализира информация относно нивото на риск в държавите. Счита, че районният съд определил срока на разрешението след преценка интересите на детето и обуславящите този интерес фактори. Посочва, че честотата и продължителността на пътуванията не са задължителни предписания, а възможност, която е дадена, включително с оглед вероятността детето да участва в организирани екскурзии. Намира обжалваното решение за основано на задълбочени и конкретни мотиви. Моли въззивната жалба да бъде отхвърлена.

Редовно призована, заинтересованата страна Агенция за социално подпомагане, не изпраща представител в съдебно заседание, но представя социален доклад, в който се посочва, че детето обича да пътува и е в него интерес възможността му за това да не бъде ограничавана.

С обжалваното първоинстанционно решение съдът уважил предявената искова молба, като разрешил на детето Христомир Я.ов Ч. да напуска пределите на Р. България единствено със съгласието на своята майка и без съгласието на своя баща с туристическа цел или за участие в образователни програми и проекти, учебни и спортни мероприятия и ученически екскурзии,

най-много шест пъти годишно, с максимална продължителност на всяко пътуване от две седмици, до страните от Европейския съюз, до страните от Балканския полуостров, Великобритания и Швейцария, за срок до навършване на пълнолетие. С мотивите приел първоинстанционният съд приел следното. Липсват причини за ограничаване срока на действие на разрешението. Факторите, обуславящи настоящия интерес на детето от пътуване, ще продължат да действат за в бъдеще, като с нарастване възрастта на детето, досегът му с чужди традиции и културни достижения би разширил и обогатил в много по-голяма степен неговите възгледи, познания и преживявания. Отделно от това ще нараснат и възможностите на детето за участие в образователни програми и ученически екскурзии. При евентуална проява на рискови региони, същите могат да бъдат изключени от разрешението в хода на ново исково производство. Липсват твърдения и данни за определяне по-кратък срок на разрешението.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, прие от фактическа страна следното.

Детето Христомир Я.ов Ч., ЕГН *****, било родено от брака на родителите си И. Д. К., ЕГН ***** и Я. Х. Ч., ЕГН ***** – прекратен по взаимно съгласие с Решение № 251 от 21.06.2018 г., постановено по гр.д. № 748/2018 г. по описа на РС-Силистра, съгласно което родителските права по отношение на детето били предоставени на неговата майка, а по отношение на бащата бил определен режим на лични отношения – последният изменен с Решение № 71 от 07.03.2019 г., постановено по гр.д. № 1503/2018 г. по описа на РС-Силистра. На 28.10.2012 г. на детето бил издаден паспорт.

Детето Христомир Ч. е ученик в ОУ „Отец Паисий“ – гр. Силистра, като училището предоставя възможност на учениците да участват в мобилностите по проекти по програма „Еразъм +“. Детето не боледува често. Посещава прегледи при офталмолог.

От страна на бащата на детето – Я. Ч., било иницирано наказателно производство чрез жалба до Районна прокуратура – гр. Силистра, касаеща действия на майката И. К., пречеши му да осъществява определения от съда режим на лични контакти с детето. След извършената предварителна проверка, представителят на районна прокуратура отказал да образува ДП, като отказът му бил потвърден от ОП-Силистра и АП-Варна, която изменила постановлението, като допълнила, че предвид наличието на данни за извършено престъпление от частен характер по чл. 182, ал. 2 НК, наказателното преследване по същото се възбужда по тълба на пострадалия. По делото липсват доказателства, касаещи иницирано от жалбоподателя наказателно дело от частен характер.

Страните не могли съвместно да вземат решение по отношение възможността детето им да пътува извън пределите на Р. България, независимо от направените от страна на майката – въззиваема в настоящото производство, опити за това, което довело до депозиране на искова молба с

правно основание чл. 127а СК. Повод дал и отказът на жалбоподателя да разреши участието на детето в екскурзия до гр. Катерини, Р. Гърция, придружено от майка си и нейни близки за периода 29.09.2022 г. – 02.10.2022 г.

Гореописаната фактическа обстановка съдът възприе от представените по делото писмени доказателства, които не се оспорват от страните, явяват се допустими и касаят правилното разрешаване на спора, поради което ги кредитира изцяло.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Исковата молба е депозирана пред местно и родово компетентен съд при съобразяване на правилата на СК и Глава Дванадесета ГПК, с оглед на което обжалваното решение се явява допустимо.

Съгласно чл. 127а СК въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите. Когато родителите не постигнат такова, спорът между тях се решава от районния съд по настоящия адрес на детето. Производството по предявена пред съда молба с правно основание чл. 127а СК е такова на спорна съдебна администрация, в която преценката на съда, обективирана в крайния му съдебен акт, е такава по целесъобразност. Водещ е интересът на детето, който се преценява за всеки конкретен случай съобразно събраните по делото доказателства. Законната уредба е доразвита в практиката на ВКС, обективирана в т.1 от ТР № 1/03.07.2017 г. по тълк.д. № 1/2016 г., ОСГК на ВКС.

Искането на разрешение за пътуване на детето извън пределите на страната следва винаги следва да е конкретизирано така, че да позволява събиране на необходимите доказателства за преценката за наличието на конкретно защитения интерес на детето при излизането му в чужбина. Настоящият състав намира, че предявената искова молба в достатъчна степен индивидуализира времевите и пространствените предели на исканото разрешение.

Следва изначално да бъде изключена възможността детето да бъде отведено в място на размирици, в място, където още не са отстранени последиците от скорошни природни бедствия или в място, където макар и временно, не е препоръчително пътуване. Направеното искане касае държави, намиращи се на територията на континента Европа, където подобни събития са по-скоро изолирани и/или кратковременни ситуации, а отделно от това информацията за тях е своевременно налична и достъпна за българските граждани.

Ограниченията при пътуване на ненавършилото пълнолетие дете следва да се определят в резултат на пълно и задълбочено изследване на отношенията между родителите и децата и на отражението на промяната върху интересите на детето. Интересите на детето следва да се обсъдят и от гледна точка на въздействието на планираната промяна в неговата жизнена и социална среда, върху правото му на образование, адекватна медицинска

грижа с оглед възрастта и здравословното му състояние и други права и интереси на детето. В този смисъл настоящият състав споделя изцяло изводите на първоинстанционния съд, че с оглед израстването на детето, възможностите, които тепърва ще се увеличават, да пътува, вкл. и във връзка с образователни програми и училищни екскурзии, налагат извод за основателност на предявената молба.

Решението на съда следва да е в съответствие с най-добрия интерес на детето, с участието на детето, при зачитане на неговото мнение и с оглед специфичните му нужди. От представения по делото социален доклад е видно, че детето споделя вълнението и впечатленията си от изминалото пътуване до Р. Турция, както и желанието си да пътува отново. В заключителната част на същия е направен извод, че в интерес на детето е да не се ограничава възможността му да пътува.

В настоящия случай даденото разрешение се явява възможност за организиране на различни краткосрочни пътувания, които предпоставят възможност да възникне евентуален конфликт между правото на детето да пътува и правото на родителя на лични отношения, но тази същата е минимална, и не обосновава отмяна на обжалвания съдебен акт. Както е прието и в цитираното тълкувателно решение, ако пътуването на детето е в негов интерес, то засегнатият родител следва да търпи това временно ограничение.

Настоящият състав намира за недоказани твърденията на жалбоподателя, че на ищцата липсват организираност и самодисциплина, същата проявява несериозно отношение, когато детето се разболее, и го оставя само, поради което съдът не гради правните си изводи на тези твърдения, изложени от жалбоподателя. Напротив, предвид липсата на доказателства в този смисъл, житейски логично е да се приеме, че майката притежава такъв родителски капацитет, който ѝ позволява да съобразява безопасността на детето при организиране на пътуване извън страната или даването на разрешение за такова.

Във връзка с горното, тълкувателното решение вмения на съда задължение да подложи на преценка действителните мотиви на родителя, който не желае да даде разрешение за пътуване на детето – дали те са свързани с интересите на самото дете, или произтичат от отношенията му с другия родител. Следва да се отбележи, че поведението на жалбоподателя създава съмнение, че противопоставянето не е основано единствено на обстоятелствата, които подробно излага в отговора на исковата молба и въззивната жалба. Между страните не се спори, че същият не дал разрешение за пътуване на детето до Р. Гърция, като същевременно в депозираните от него отговор на исковата молба и въззивна жалба не се противопоставя на направеното искане детето да пътува до държави членки на Европейския съюз и не изразява резерви по отношение на тази държава. Това именно създава впечатление, че е възможно отказът му да е продиктуван и от отношенията между него и ответницата по въззивната жалба.

С оглед всичко гореизложено, настоящият състав намира обжалвания съдебен акт, с който е разрешено на детето Христомир Я.ов Ч. да напуска пределите на Р. България единствено със съгласието на своята майка И. Д. К. и без съгласието на своя баща Я. Х. Ч. с туристическа цел или за участие в образователни програми и проекти, учебни и спортни мероприятия и ученически екскурзии, най-много шест пъти годишно, с максимална продължителност на всяко пътуване от две седмици, до страните от Европейския съюз, до страните от Балканския полуостров, Великобритания и Швейцария, за срок до навършване на пълнолетие, за правилен, целесъобразен и постановен в съответствие с изложеното в т.1 от ТР № 1/03.07.2017 г. по тълк.д. № 1/2016 г., ОСГК на ВКС, и най-вече в интерес на детето Христомир Ч., поради което следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора, претендираните от жалбоподателя съдебно-деловодни разноси следва да останат в негова тежест, като последният следва да заплати в полза на ответницата по въззивната жалба сторените от нея такива за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв., съгласно представения списък по чл. 80 ГПК и доказателствата за извършването им.

Мотивиран от горното, Силистренският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 263 от 16.05.2023 г. по гр.д. № 80/2023 г. по описа на РС-Силистра, с което е разрешено на детето Христомир Я.ов Ч., ЕГН ***** да напуска пределите на Р. България единствено със съгласието на своята майка И. Д. К., ЕГН 86062810752, и без съгласието на своя баща Я. Х. Ч., ЕГН *****, с туристическа цел или за участие в образователни програми и проекти, учебни и спортни мероприятия и ученически екскурзии, най-много шест пъти годишно, с максимална продължителност на всяко пътуване от две седмици, до страните от Европейския съюз, до страните от Балканския полуостров, Великобритания и Швейцария, за срок до навършване на пълнолетие.

ОСЪЖДА Я. Х. Ч., ЕГН *****, с адрес: гр. Силистра, ул. „Седми септември“ № 22, ет. 5, ап. 15, да заплати на И. Д. К., ЕГН 86062810752, адрес: гр. Силистра, ул. „Сан Стефано“ № 8, ап. 31, сумата от 600 /шестстотин/ лева, представляваща сторени съдебно-деловодни разноси за адвокатско възнаграждение във въззивна инстанция.

Решението е окончателно и на осн. чл. 280, ал. 3, т. 2 ГПК не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____